

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

LAURIE GILMORE

Obchodík
s vianočnými
stromčekmi

metafora

metafora®

Obchodík
s vianočnými
stromčekmi

LAURIE GILMORE

LAURIE GILMORE

*Obchodík
s vianočnými
stromčekmi*

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 371. publikáciu.

Z anglického originálu *The Christmas Tree Farm*, vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2024, do slovenčiny preložila Marta Maňáková.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Návrh obálky Adrián Macho

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025

Počet strán 312

Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © Laurie Gilmore 2024

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025, translated under licence
from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Translation © Marta Maňáková 2025

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-125-6 (ePub)

ISBN 978-80-8305-124-9 (pdf)

ISBN 978-80-8305-123-2 (print)

*Pre každého, kto si niekedy želal, aby boli vianočné filmy
v televízii pikantnejšie.*

Zoznam skladieb

- „Christmas Tree Farm“ – Taylor Swift
- „Linger“ – The Cranberries
- „Birds of a Feather“ – Billie Eilish
- „Memories“ – Conan Gray
- „hate to be lame“ – Lizzy McAlpine, FINNEAS
- „A Nonsense Christmas“ – Sabrina Carpenter
- „21“ – Gracie Abrams
- „the boy is mine“ – Ariana Grande
- „Light On“ – Maggie Rogers
- „Go“ – Livingston
- „Back To December“ – Taylor Swift
- „This Town“ – Niall Horan
- „Bags“ – Clairo
- „From the Dining Table“ – Harry Styles
- „I Look in People’s Windows“ – Taylor Swift
- „Close To You“ – Gracie Abrams
- „because i liked a boy“ – Sabrina Carpenter
- „Santa Tell Me“ – Ariana Grande
- „mirrorball“ – Taylor Swift
- „Until I Found You“ – Stephen Sanchez
- „All My Love“ – Noah Kahan
- „Landslide“ – Fleetwood Mac

1. kapitola

Kira Northová nenávidela Vianoce. Smola, pretože v súčasnosti bola hrdou majiteľkou farmy s vianočnými stromčekmi v mestečku, ktoré bolo pre svoje vlastné dobro príliš rozkošné a jeho obyvateľom stále nedochádzalo, že ju majú nechať na pokoji.

Frustrrovane si povzdychla a zatvorila dvere za posledným zákazníkom. Bol to nejaký George, ktorý jej práve priniesol ochutnávku zázvorových koláčikov z miestnej pekárne a vizitku s viac než pár návrhmi na spoločnú spoluprácu. Tento víkend to bol už tretí.

Včera sa u nej zastavila zástupkyňa starostu Mindy Walshová v mene mestského zastupiteľstva a doniesla jej leták oznamujúci každoročné rozsvetovanie vianočného stromu, ktoré sa malo konať budúci týždeň, ako keby ich Kira nevidela pol milióna za každým, keď sa vybrala do mesta na nákup. A práve dnes ráno sem dokonca napochodovala celá rodina, deti v závese za rodičmi v rovnakých vianočných svetroch. Pýtali sa, či si môžu odrezať vianočný stromček. Predstierala, že nevidí ich slzy, keď ich odmietla.

Bolo toho na ňu priveľa. Oprela sa chrbtom o dvere a skĺzla na podlahu. Roztrhla červeno-zelený celofán, ktorý ukrýval koláčiky. Vybrala si jeden v tvare Santu a odhryzla mu hlavu. Na nešťastie bol neskutočne dobrý, voňal po muškátovom oriešku a škoricí. Dopekla s ním.

Dvere ju chladili na chrbte, zatiaľ čo ho decentne dorazila. Dvere boli ako kus ľadu. Rovnako ako podlaha. Celý tento prekliaty dom, do ktorého sa pred tromi mesiacmi presťahovala, bol ako mraznička. S tichým buchnutím si znova oprela hlavu o dvere a pokúšala sa predstierať, že jej to neprekáža. Všetko bolo v poriadku. Veď si len oblečie sveter – na tie dva, ktoré už mala na sebe. A natiahne si teplejšie ponožky. Veď niektorí ľudia nosia čiapky aj doma, nie?

Starodávny radiátor vedľa dverí porazenecky zavyl.

Presne tak. Najvyšší čas pozbierať sa a vrátiť sa do práce, pretože „kuriózna farma“, ktorú si kúpila bez toho, aby ju predtým videla, bola v skutočnosti ošarpaná stará búda s kúrením, ktoré sa ledva držalo pri živote, a „hektáre malebnej pôdy“ boli v skutočnosti kedysi milovanou, ale absolútne zanedbanou farmou na vianočné stromčeky, a dokonca aj keď sa zaprisahávala, že obchod nemieni prevádzkovať, musela, aby aspoň niečo zarobila a dala toto miesto dokopy, keďže všetky svoje peniaze už minula na kúpu nehnuteľnosti.

Ak chcela prežiť zimu a nedovoliť zvedavému dobromyseľnému susedovi, aby ju tu našiel zamrznutú na kameň, musela tu dať všetko do poriadku. A to rýchlo. Už bola nedeľa po Dni vďakyvzdania a vzhľadom na tú rodinu, ktorej dnes ráno pošliapala sny, ľudia očividne zomierali od túžby kúpiť si vianočný stromček.

Po ceste okolo gauča schmatla deku a odšuchtala sa k prastarému kuchynskému stolu, ktorý tam nechali pôvodní majitelia. Ležal na ňom jej laptop. V podstate jej tam nechali kopy bordelu.

Postupne nachádzala na veľmi čudných miestach pozastrkovanú starú poštu, ktorú sa ani neunúvali otvoriť. No stôl sa jej páčil. Hodil sa k tomuto domu.

Otvorila počítač, ale stále nemala wi-fi. Nefungovalo od výpadku prúdu minulý týždeň.

Došľaka.

Ako mala najat ľudí, založiť si webovú stránku a vytvoriť si nejaký profil na sociálnych sieťach pri takomto nespoľahlivom pripojení na internet? A to všetko za, čo ja viem, dva dni? Zvalila sa na najbližšiu stoličku a pokúšala sa nerozplakať sa. Aj tak by jej slzy zamrzli na polceste na lícach. Potiahla nosom a usilovala sa zahnať myšlienky na to, ako zúfalo musí teraz vyzerieť, zabalená v deke, naobliekaná v primnohých vrstvách oblečenia, s červeným nosom od zimy a plaču.

Takto si to nepredstavovala.

V prvom rade tu nemala byť sama. Mala tu s ňou byť jej sestra. Jej druhá polovička. Jej oveľa schopnejšia, rozumnejšia a vyrovnannejšia polovica. Jej dvojčka a najlepšia priateľka už od narodenia. Chloe by nikdy len tak z rozmaru nekúpila podobnú haraburdu. Chloe by nikdy nepristúpila na kúpu prinajmenšom bez obhliadky a dôslednej kontroly. Chloe by kládla otázky ako: Prečo chceš žiť na farme v Novom Anglicku napriek tomu, že nemáš ani poňatia o tom, ako niečo pestovať, alebo o varení, alebo o čomkoľvek, čo by si mala robiť vlastnými rukami? Otázky, na ktoré Kira nemala chuť odpovedať.

Pretože celý tento plán nebol veľmi rozmarom, ako skôr posledným pokusom o opätovný začiatok. Pokusom utiecť čo najďalej od svojho predchádzajúceho života, prípadne od svojho bývalého ja. Nešlo veľmi o rozmar, ako skôr o radikálnu prestavbu osobnosti.

No Chloe sa na ňu vykašľala. Zdrhla a *vydala* sa. A presťahovala sa do *Dánska*. Do Dánska! Zo všetkých miest na svete. Čo má človek robiť, keď si jeho spriaznená duša, jeho druhá polovica nájde novú druhú polovicu?

Nuž, očividne napríklad prijímať priveľa obsahu zo sociálnych médií na tému farmárčenie, ktorý v ňom vzbudí mylnú predstavu, že to zvládne ľavou zadnou, použiť peniaze zo zvereneckého fondu na nákup farmy a v zásade si zruinovať život. No dobre, možno bol tento plán naozaj akýmsi rozmarom...

A tak sa teraz ocitla tu. Zúfalá a opustená. A podchladená.

Kira si chrptom ruky utrela líca. Veď to bolo smiešne. Musela niečo robiť, inak sa predstava samej seba, zamrznutej na smrť vo vlastnej posteli, zmení na skutočnosť. Hodila si do úst na posilnenie ďalší koláčik, vzala do ruky telefón, pevnejšie sa zababušila do deky a zamierila k zadným dverám. Obula si nové čižmy a vyšla von. Zdalo sa jej, že vonku je azda teplejšie než vnútri. Hoci slnko v neskorom novembri ledva hrialo, rozhodne pomohlo.

Ak to mala prežiť, musela si zvyknúť na tieto severské zimy. Ešte dokonca ani nesnežilo, a napriek tomu sa cítila šialene nepripravená. Teplota v Georgii zriedkavo klesla pod desať stupňov a rozhodne nie uprostred dňa. Dnes mohlo byť nanajvýš okolo nuly.

Nevedela, čo má robiť.

Nesmela však plakať. Jednoznačne nie práve teraz. Nie skôr než sa zababuší v posteli pod perinu. Nie tu na dvore, kde sa mohol kedykoľvek objaviť nejaký zblúdený občan Dream Harboru ako nejaký vyskakovací panáčik z nočnej mory o radostných zvestiach.

Zdvihla telefón do výšky a začala sa prechádzať pomedzi rad stromov pri svojom malom dvore. Presviedčala sa, že ak zájde dostatočne ďaleko, narazí na nejaký signál. Možno by mohla

skočiť do mesta a pracovať v knižnici alebo v tej kaviarni, ktorú všetci zbožňujú, ale to by si vyžadovalo ocitnúť sa medzi ľuďmi a v momentálnom duševnom stave sa na to necítila. Takže... sa musela uspokojiť s pochodovaním po dvore vo flanelových pyžamových nohaviciach, obnosených starých svetroch a teplej deke.

Stromy rástli v úhladných radoch pred ňou podľa výšky – od menších, ktoré jej siahali po pás, až po stromy, ktoré dorástli viac než pol metra nad jej hlavu. Našťastie stromy zostali stromami aj napriek tomu, že niekoľko rokov nemali majiteľa. Rozhodne by im prospelo trochu pristrihnúť a vytvarovať, ale vo všeobecnosti sa jej zdali v dobrom stave. Naopak, stodola sa takmer rozpadávala a dom potreboval zásadné opravy.

No zo všetkého najskôr sa musela postarať o peniaze.

A ešte pred peniazmi o zamestnancov a skutočné fungujúce podnikanie. Niečo, čo Kira nikdy nerobila ani jej to po celý doterajší život nikdy nenapadlo.

Nemala však čas sa nad tým zamýšľať, pretože práve vtedy jej cez cestu prebehla obrovská čierna machuľa, ktorej za päťami uháňali ďalšie dve menšie machule.

Kira zvýskla.

Psy sa rozštekali.

Muž, ktorý ich nasledoval, zarazene zastal.

„Elizabeth, k nohe!“ prikázal prísne a drsne a najväčší pes radostne priskákal k jeho nohám. „Dobré dievča,“ potľapkal ju po hlave.

„Odie, Pudgy, k nohe,“ pokúsil sa rovnakým tónom pritiahnuť pozornosť aj dvoch ďalších psov, ale už bolo neskoro. Kira čupela pri nich a hladkala dve malé neposedné telíčka, ktoré sa okolo nej tmolili.

„No pozrime sa na tieto dva rozkošné psičky,“ štebotala. „Anjeliky.“ Najmenší pes, zrejme miešanec westhighlandského bieleho

teriéra, jej vtisol studený ňufák do dlane a vzrušene zafunel. Druhý pes, ktorý musel mať najmenej sto rokov v psích rokoch, trpezlivo čakal na poškrabkanie medzi veľkými ovisnutými ušami, s jazykom visiacim z papule.

„Aké dobré psíčky ste vy dvaja,“ pokračovala Kira, hladkala ich, škrabkala, šťastná, že sa také krásne zvieratá ocitli na jej dvore, až takmer zabudla na mužovu prítomnosť, kým nepodišiel bližšie a neocitol sa rovno nad ňou.

„Ehm, prepáčte,“ začal. „Neuvedomil som si... Chcem povedať, že som si myslel, že toto miesto je opustené. Inak by som nepustil psy navoľno.“

„To je v poriadku,“ povedala Kira z podrepu, ale tentoraz už venovala náležitú pozornosť Elizabeth, ktorá sa začala ozývať, že sa nemôže zúčastniť na tejto oslave lásky so svojimi šteniatkami. „No pozrime sa na teba! Aké krásne dievča si ty!“ zvolala a pritom sa jej zdalo, ako keby sa sučka na ňu usmiala. Kira jej úsmev opätovala. Prvý raz za posledné dni. Bolo to príjemné.

Až kým konečne nevstala a nepozrela sa na muža, ktorý priviedol psy na jej farmu. Úsmev jej zmizol z tváre ako švihnutím čarovného prútika. Hľadel na ňu so zmesou zmätku a zdesenia v očiach.

Až vtedy si Kira uvedomila, že vidí jej neumyté vlasy, začervenané oči a novú módu v podobe deky. Och. Tento deň, toto mesto, títo ľudia! Boli všade!

„Ehm, no vlastne túto farmu vlastním,“ vyhlásila a vztýčila sa pred ním. „Takže ste na cudzom pozemku.“

Elizabeth zakňučala a Kira ju poškrabkala medzi ušami. „Nie ty, zlatičko. Ty si o ničom netušila.“

„Aby som bol úprimný, ani ja som o ničom netušil,“ ozval sa muž s miernym úškrnom na tvári.

„Ako je to možné? Všetci v tomto meste to vedia, pretože do všetkého pchajú nos.“

Pokrčil plecami. „Nežijem v tomto meste, kde všetci do všetkého pchajú nos.“

Kira sa zamračila. „Tak čo tu potom hľadáte?“

„Som na návšteve.“

Nepáčil sa jej jeho tón. V podstate ani jeho tvár. Bola príliš... príliš... pekná. No akýmsi nechutne konvenčným spôsobom. Príliš symetrická. Mal príliš pekné tmavé vlasy. Rozčuľovalo ju to. Navyše jej jeho tvár pripadala absolútne nezaujímavá.

Priveľmi usporiadaná.

„Nuž, ten, koho ste navštívili, vám mal povedať, že teraz vlastným túto farmu ja, takže si tu nemôžete len tak pobehovať, alebo čo to tu robíte.“

Mužov nechutne symetrický úsmev sa ešte rozšíril. „*Len tak pobehovať, alebo čo to tu robím?*“

„Neviem! Načo máte tú vestu? Vyzeráte, ako keby ste si išli zabehať.“

Sklonil zrak k svojej páperovej veste, tmavým rifliam a turistickým topánkam, a potom prebehol pohľadom po Kirinej postave.

„Vy máte na sebe deku,“ poznamenal.

„Áno.“

„A pritom si robíte žarty z mojej vesty?“

„Áno.“ Prekrížila si ruky na hrudi, hoci to nemohol vidieť, pretože ich mala ukryté pod dekou, ale napriek tomu to urobila. Zaujala vzdorovitý postoj a nepochybovala o tom, že ho tým zaskočila. Tento chlap so svojím provokatívnym úškrnom sa jej vôbec nepáčil. Ani jeho svetlé oči s tmavými mihalnicami. Vážne? Och, lacnejšie by to nešlo?

Kirin typ boli skôr muži s veľmi zlými tetovaniami na čele (niekedy doslova) a tento chlap vyzeral ako vzor muža, o akom sníva vaša matka, že si ho privediete domov na prázdniny a budete spolu popíjať kakao v rovnakých pyžamkách. Silne nepríťažlivý. Vyslovene neatraktívny úplne v každom ohľade.

Možno až na tie svalnaté stehná v džínsoch.

No o to tu vôbec nešlo.

„Znova sa ospravedlňujem za nedorozumenie. Pôjdeme.“

Aha, jasné. Chystal sa odísť aj so psami. Došľaka. Tie psy sa jej *páčili*. Sklonila pohľad k trom rozkošným tváričkám pri svojich nohách. Prisahala by, že počuje ich myšlienky.

„No, pokojne sa doprechádzajte,“ vyhrkla, ignorujúc, ako prekvapene nadvihol to svoje tmavé obočie. „Chcem tým povedať, že keď už ste tu a psy sa potrebujú prejsť... Nikdy by som ich o tú potrebu nepripravila.“

„Chápem, že máte rada psy.“

„Sú lepšie než ľudia vo všetkých ohľadoch.“

Jeho hlboký hrdelný smiech ňou ani trochu nepohol.

„Súhlasím.“

Krátko prikývla. Očakávala, že bude pokračovať v prechádzke, ale on na ňu ďalej hľadel, ako keby bola nejaká hádanka, ktorú musí vyriešiť.

„Čo?“ odsekla.

„Je len... Ste v poriadku?“

Že či je v poriadku? Ako sa vôbec opovažoval?! Ako sa opovažoval vôbec predpokladať, že nie je v poriadku len preto, lebo chodí po dvore zababušená v deke a máva nad hlavou telefónom, ako keby si myslela, že funguje na nejaké zaklínadlo?

Uhladila dlaňou deku, ako keby to bola večerná róba. „Som v poriadku, ďakujem za opýtanie.“

Medzi jeho nechutne dokonalým obočím sa objavila drobná vráska a Kira mala chuť niečo doňho hodiť, aby zistila, či by sa jej podarilo trafiť ho.

„Ja len... Chodíte tu s telefónom nad hlavou. Napadlo mi, že s ním možno máte nejaký problém. Pracujem v podobnej oblasti, tak som si pomyslel...“

Ajták? No presne toho tu potrebovala! Vždy treba veriť prvému inštinktu a jej prvé inštinkty boli správne. Nepotrebovala, aby sa ju pokúšal zachrániť nejaký Clark Kent zo Silicon Valley, ktorý sa jej prechádza po dvore a myslí si o sebe, že sa môže prechádzať, kde sa mu zachce, pretože mu patrí celý svet. Nie dnes, kamoško!

„Nie, vďaka, Elon. Som v pohode.“

„Elon?“ Teraz sa zas zatváril nanajvýš urazene on. Hmm... *to* s ňou už predsa len pohlo. „Veď som iba ponúkol pomocnú ruku.“

„Nikto vás o to nežiadal.“

Zdvihol otvorené dlane do vzduchu. „Prepáčte. Máte pravdu. Ja... ehm... Nebudem sa do toho starať.“

„Ďakujem.“ Nedokázala sa mu pri tých slovách pozrieť do očí. Ublížený výraz na jeho tvári zbavil celú situáciu potrebného humoru. Namiesto toho si ešte raz čupla, aby sa rozlúčila s novými kamarátkami.

„Ahojte, zlatička. Užite si prechádzku.“ Pohľadila ich aj do zasyby, a keď vstala, záhadný muž už odchádzal pomedzi rady stromov. Zapískal na psy, aby ho nasledovali.

A nanešťastie ho poslúchli.